Hobune ja rebane.

Talupoial oli hea hobune, Waska nimi, aga jäi tema loom wiimaks wanaks, ei jõudnud enam tööd teha. Peremees mõtles, mis ma te a ilmaaega sõõdan, kõige parem nõu, et wõtan kirwest, löön tema pähä, tüli otsas ja pealegi wõib nahaga weel head rahakoppikat eneſele teenida; — aga ommeti ei raatſind, ſeſt et wana truu elajas teda nii kaua auuſaste oli teeninud.

Ütles ſiis kawala3te hobuſele: „Kuule, wana Waska, ma ei wõi ſind kauemine asjata sööta, ega ſina, wana rauk, ſa enam tööd tehtud, oled muidu tüliks jalge ees, ſellepäraſt kaſi metſa ja katſu, kuida ſa oma käe peal läbi ſaad; peaks ſinnul weel rammu olema ühe karu ſeia mu ukſe ete wia, külap ma ſiis ſind jälle wõtakſin wastu ja ſoowikſin ſulle eluotſani armuleiba aga muidu mite.“

Waska nuriſes: „wana mees, warſa mõte,“ trampis nina norus ja kõrwad londis metſa

poole, mõtles, „oh ſa wõrukael oma lubamiſega, ta nälga, ta wiletſuſt!“ Juhtus rebane wastu tulema, teretas lahkeste, kuulas iluſaste terwiſt järele ja küſis wiimaks: „Näe imed, miks wanapapa meel ni kurb näib olewa?“ „Uuuu,“ hirnus hobone, „minuga on lugu koguni lakas, peremees, ahneperſe, ſaatis minema, pilkas weel taga järele.“ Reinuſiſand küſis: „Noh mis ta ſiis ütles pilkamiſeks?“ „Seda ta räägis“ ütles hobune, „jäksad ſina karu minu ukſe ete tua, ſiis pead eluotſani mu käeſt armuleiba ſaama; mine nüüd, wõta karu kinni!“ „Muud midagi?“ wastas rebane, „ole rahul, kül meie ſellega pea ſaame toime, heida aga ſeia tee ääre pitkali maha, nagu olekſid ſurnud, kül mina ſadau asjad korda.“ Hobune heitis maha, rebane läks karu tagaotſima.

Karu istus rahuliste oma koopas, imes käppu, ja ajas oma jorinat nagu joobnud mees kõrtſitoas, rebane astus ſiſſe, kummardas maani ja ütles: „Auulik meſikäpa iſand, tee ääres on kärwand hobune pitkali maas, mõtleſin, et iſandal waheſt himu on teda omale pärida,